

OPINIÓ

No hi ha dubte. Estem en mans de lladres. El cas Bárcenas, Pallerols, Crespo, Nóos, Mercuri, sumats al cas Gürtel, Millet, Campeón, Pretòria i un llarg etcètera, demostren que aquells que ens han donat lliçons d'austeritat, no només beneficien banquers i empresaris sinó que, quan no els enfoquen les càmeres, corren a omplir-se les butxaques per viure en l'opulència. I, a sobre, a costa nostra.

Alcaldes, exministres, dirigents autonòmics, senadors, regidors, diputats... i fins a un total de més de 300 polítics estan sent investigats per casos de corrupció. En tots els nivells de l'administració pública couen faves. I no només. La corrupció treu el cap, també, al Consell General del Poder Judicial, entre els governadors del Banc d'Espanya o a la mateixa família

reial. Aquí, no es salva ningú. I només coneixem la punta de l'iceberg.

El País Valencià i les Balears tenen el trist honor d'encapçalar el rànquing de la corrupció i l'amiguisme, tot i que territoris com Catalunya, Galícia, Madrid, Andalusia... els segueixen de prop. Al País Valencià, nou diputats del Partit Popular estan formalment imputats, així com antics alts càrrecs del govern de Francisco Camps, a qui, fins i tot, el diari [The New York Times](#) va arribar a comparar amb Silvio Berlusconi. A Balears, són ja gairebé un centenar els imputats, entre càrrecs i exalts càrrecs, la majoria de l'última legislatura del popular Jaume Matas, que, per cert, acumula un total d'unes dotze causes per finançament irregular, entre d'altres.

A Catalunya, la corrupció esquitxa de ple tant a Convergència com a Unió. Convergència, amb la seva seu embargada per cobrir la fiança de 3,2 milions d'euros pel desviament de fons del Palau de la Música i amb la trama de les ITV acorralant al seu secretari general, Oriol Pujol. Més el cas de l'Institut Català de la Salut, que va obligar a la dimissió del seu president Josep Prat, o ara el cas de Xavier Crespo, diputat de CDC al Parlament, vinculat, presumptament, a una trama de blanqueig de capitals procedents de la màfia russa. El "molt honorable" Jordi Pujol sembla que no se n'ha assabentat i promou des del seu Centre d'Estudis un "codi ètic per a professionals de la política", basat en l'honradesa i la transparència. En fi, una altra broma de mal gust.

Per no parlar d'Unió, condemnada per finançament irregular al beneficiar-se amb fons públics destinats, per més inri, a la formació d'aturats. El conegut com a cas Pallerols. I que va culminar, fixeuvos-hi, amb un acord entre fiscalia, acusació i defensa per evitar el judici, i la no declaració, entre d'altres, del president de la formació Duran i Lleida, i una rebaixa de les penes de presó per sota dels dos anys (inicialment l'Audiència de Barcelona en demanava onze!) evitant, així, la presó. ¿Justícia?

Cal no oblidar tampoc la trama dels ERO (Expedients de Regulació d'Ocupació) falsos de la Junta d'Andalusia, presidida pel PSOE, amb prop de 70 imputats, entre ells, exconsellers, exdirectors generals i exviceconsellers. Molts, sembla, van ser els beneficiaris, al llarg d'almenys deu anys, dels diners dels ERO andalusos. Un escàndol que segueix l'estela del llarg historial de corrupció a les files socialistes des de l'època de Juan Guerra i Luís Roldán.

Encara que la major part dels casos de corrupció es donen a nivell local. Avui uns 80 alcaldes i exalcaldes més diverses desenes de regidors estan sent investigats per causes relacionades

amb l'adjudicació d'obres i urbanisme. Molts d'ells estan imputats per delictes de malversació de fons, prevaricació, tràfic d'influències i/o frau. El cas Pretòria a Santa Coloma de Gramenet i el, més recent, cas Mercuri a Sabadell en són tot un exemple.

Els partits polítics majoritaris, principalment, han fet i desfet amb els fons públics, han utilitzat instruments de finançament il·legal i han gestionat els afers col·lectius com si es tractés del seu pati privat. No sorprèn, doncs, que en l'últim Baròmetre del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS), el desembre del 2012, els polítics i els partits fossin considerats el tercer problema més important que hi ha a l'Estat espanyol, seguit de la corrupció i el frau. De fet, a l'informe Percepció de la Corrupció 2012, elaborat per Transparència Internacional, l'Estat espanyol ocupava el lloc número 30 de la classificació, empatant, casualment, o no tant, amb Botswana.

I, ¿quina sort corren aquells que s'atreveixen a denunciar aquesta corrupció? Avui el cas més emblemàtic és el de CafèambLlet, una revista local que, amb molt pocs mitjans, va denunciar, a principis del 2102, amb [un vídeo casolà](#), que en pocs dies va arribar a les més de cent mil visites a Youtube, com els diners de la sanitat pública catalana estava sent robats per empresaris i polítics de CiU i del PSC. Mesos després, CafèambLlet era denunciada per Josep Maria Via, citat en aquest vídeo, per atemptar contra la seva honorabilitat i, en un judici inusualment ràpid i on ni tan sols van poder parlar, van ser declarats culpables i condemnats a pagar una multa de deu mil euros. Però, prenguin nota, un altre dels principals escàndols que va destapar CafèambLlet va ser l'[Informe Crespo](#), en relació a Xavier Crespo, qui en el seu moment [va amenaçar de querellar-se](#) contra la revista i que en aquests moments la Fiscalia Anticorrupció demana que sigui investigat per prevaricació i suborn. ¿Algú indemnitzarà CafèambLlet per les amenaces rebudes per aquest personatge?

La corrupció avui no és percebuda com ahir. Ara se la considera com a part intrínseca de la crisi. La impunitat de la qual gaudien els polítics amb la corrupció sembla s'acaba. En un moment on trontollen els pilars del sistema forjat en la Transició, i on la pèrdua de legitimitat de les institucions i representants polítics avança a marxes forçades pel seu servilisme al poder financer, és probable que l'impacte de la corrupció en l'opinió pública i en el comportament electoral sigui més sever. I és que en la mesura que augmenta l'atur, la pobresa i la precarietat, l'enriquiment il·lícit d'unes elits a costa de la majoria social es converteix en una altra bolca de rosca insuportable. La crisi no s'aprecia ja com a resultat del "malbaratament" dels de baix sinó com "robatori" i "estafa" dels de dalt.

En mans de lladres

Escrit per Esther Vivas *

dimecres, 6 de febrer de 2013 17:38

Ha arribat, doncs, el moment de mobilitzar-se, dir prou i prendre mesures: exigir mecanismes de control dels càrrecs públics, revocabilitat de mandats, desprofessionalització de la pràctica política, no acumulació de càrrecs, límit en els sous, transparència en els comptes. Ahir milers de persones van concentrar-se davant les seus del Partit Popular a Madrid, Barcelona, València, Saragossa i La Corunya. Un primer pas per a un nou repunt de la veu del carrer? El cas Bárcenas és la gota que fa vessar el got. Ja és hora que ens tornin tot el que ens han robat.

*Article publicat a Público, 01/02/2013.